

A kék füzet

regényrészlet

Régóta érzem már, hogy volt valami varázsa annak, amikor egyessel kezdődtek az évszámok, hogy azok az emberek, akik abban az évezredben élhettek, amely egyessel kezdődött, mind valami olyannak a részesei lehettek, ami először történik, vagy legalábbis a történelem fenntartja számukra ennek a látszatát. Az, hogy az egyes után nagy számok álltak, azt jelentette, nagy dolgok történtek. És tényleg: minél nagyobb szám állt az egyes után, annál jelentősebb dolgok történtek abban az évszázadban. Mióta kettessel kezdődik az évezred, csak fura dolgok történnek. Kettes, aztán nulla: mintha az egyest átugorva dupla sebességre kapcsolnánk, hogy utána megálljunk, s körülnézve rájövünk, semmi értelme nem volt előreszaladni, hogy utána kettőt visszalépjünk. Az elmúlt évtizedekben, melyet 21. századnak és a harmadik évezred kezdetének nevezünk, egyelőre semmit sem hagytunk magunk után, csak válságokat, értelmetlen háborúkat, tönkrement akkumulátorokat és számítógépeket, egy rakás felesleges dolgot, ami a következő évezredben semmit sem jelent majd az emberek számára. Technikai fejlettségünk ellenére mindez elég gyenge kezds az előző két évezredhez képest. Az elsőnek rögtön az elején megszületett Jézus, a kétharmadánál Mohamed. A második elején országokat, meghatározó kultúrákat alapítottak, később az együttélés magas szintű és hatékony struktúráit alakítottuk ki, felértékelődött az élet, egyre nagyobb jelentőséget kapott a tudomány és a művészet, egyre többet ismertünk meg a világból, amely körülvesz minket, tudásunkkal együtt a világ is egyre nagyobb lett. A harmadik évezred elején, tudásunk és esztétikai érzékünk csúcsára jutva szinte minden képességünket a technológia fejlesztésére használjuk, amivel a világ egyre szűkülő helyé válik, nem szükséges már olyan sokat tudnunk róla, mint korábban, s az életünk egyre fontosabbá válik, olyannyira fontossá, hogy már semmi sem számít azon kívül, még maga a világ sem. Egykor harcosok voltunk, az életünket áldoztuk a szebb jövőért, ma kicsinyesek lettünk, önzők, gyengék és gyávák. Nincs múltunk, sem jövőnk, csak hosszan elnyújtott, sehonnan sem eredő és sehová sem tartó jelenünk.

Magunkba zárkoztunk, kommunikációképtelenek lettünk, keressük ugyan az interakciót környezetünkkel, de csupán addig vagyunk képesek fenntartani, amíg megoldjuk semmitmondó problémáinkat, melyekkel megtöltjük mindennapjainkat, miközben képtelenek vagyunk rendezni az életünket, mert nincs meg hozzá az akaratunk, csak téblábolunk mindennapjainkban. Keressük az egyedüllétet, de esténként belefulladásunk a magányba, ha kapcsolatban élünk, nem tudunk mit kezdeni partnerünkkel, egy idő után megszokjuk egymást, vagy elválunk, alkoholistákká, drogosokká, más függőségektől szenvedőkké válunk. Önmagunkba zá-

ródottságunk megakadályoz abban, hogy értelmezni próbáljuk az élet jelentőségét, vagy akár csak észrevegyük azt, s így az elmúlásra, a halálra sem vagyunk képesek méltóképpen felkészülni, mert modern világunkban elvesztettük azokat a csatornákat, amelyeken keresztül a halál értelmezhető és feldolgozható.

Munkáinkat képtelenek vagyunk befejezni, mert folyton újabb feladatokat kapunk, meglehetősen nem is kell őket befejeznünk, mert feladataink egyáltalán nem fontosak, munkahelyünk hazugságra épül, hazugságból élünk, én is abból éltem, amikor a NamacaPent vezettem, az alkalmazottaim hazudtak nekem és maguknak is: a pénz érdekelt mindannyiunkat, és amíg mindenkinek megérkezett a megfelelő összeg a számlájára, addig mindig minden rendben volt.

Gyerekeinknek semmihez sincs motivációjuk, mert az ő feladataik sem fontosak, de ők legalább még őszinték önmagukhoz, felismerik feladatnélküliségüket, ezért már fiatalon kiégnek, mert nincs jövőjük, ez pedig abból következik, hogy nekünk, szülőknél sincs fogalmunk a saját jövőnkéről (nem is lehet, hiszen folyton változunk és változtatunk, képtelenek vagyunk akár csak egy héttel előre gondolkodni, az időjárásról sem tudjuk megmondani egy héttel előre, ugyanakkor biztosan állítjuk, hogy képesek vagyunk szembenézni a klímaváltozás okozta katasztrófákkal, melyet évtizedekre előre látunk), hogyan tudnánk hát megmondani, mi lesz fontos számukra a jövőben? Mivel őszintén állnak a világban, melyet létrehoztunk számukra, magatartászavarosak lesznek vagy autisták, esetleg a tönkrement házasságunk miatt lelkiileg sérültek, pökhendiek és dacosak, agresszívek, szektások, neonácik, életképtelenek, de ez utóbbira csak legyintünk, hiszen már a mi szüleink is ezt gondolták rólunk, aztán mégis lett valahogy.

Olyan világban élünk, ahol nehéz magunkat tartani az elhatározásainkhoz, ahol már nem egymással kell versenyeznünk, hanem felsőbbrendű intelligenciákkal, akik még a saját elménket is ki akarják sajátítani, ahol már nem egymást akarjuk kifosztani, mint a középkorban, hanem a világ akar kiforgatni bennünket mindenünkből, s az egyetlen megoldás, ha remeteként elrejtőzünk előle.

Minden, amiről itt írok, jól példázza, milyen lett a világ, és bárki megértheti belőle, miért nem sikerült befejeznem a kék füzetet. Bármennyire is igyekszem fókuszálni, én is ennek a társadalomnak a része vagyok, amelynek tagjai más sem csinálnak, mint a folytonos kiszakadást keresik, hogy hogyan tudnának minél gyorsabban és minél többet egyedül lenni, s ezzel létrehozzák a társadalomból kiszakadni vágyók társadalmát. Persze, hogy megtelt a kék füzet, ha folyton elkalandoztam és felesleges fecsegéssel töltöttem meg, ahogy azt most is teszem ezekkel az oldalakkal, persze, hogy nem vettem egy másikat, és nem folytattam, amikor menekülnöm kellett az elől, amit végül önmagam számára teremttem, ami egy hirtelen döntés következtében csak ott termett, akár egy váratlanul felbukkanó ablak, egy váratlan üzenet a számítógépen, amely másfelé tereli a figyelmet, s olyan útra visz, ahonnan már nem találunk vissza. Milyen szerencse, hogy ez alkalommal végtelen számú oldal áll rendelkezésemre, van hely és van idő üres és zavaros filozófiára, olyan töprengésre, amely jól tükrözi korunk emberének gondolkodását: cél nélküli gondolatáramlatok, melyek nélkülözik az igazi mélységet és invenciót, a műveltséget és a fontos meglátásokat. A lényeg a túlírtás, a bőbeszédűség, mely meggyőzéssé szeretne válni, a sehová sem tartás és sehová sem tartozás, ahol kétségbeesésünkben már nem fordulhatunk senki-

hez, csak az intelligens eszközökhöz, melyeket arra hoztunk létre, hogy megtartsák helyettünk a fókusz, a tudást, a memóriát és a kitartást, amelyeket évezredekbe került megszerezni, fenntartani és fejleszteni, s néhány évtized alatt elvesztettünk.

Abba kell ezt hagynom. A történetre kell koncentrálnom.

Magam sem gondoltam volna, hogy ilyen hosszú ideig bírom. Egy hétre terveztem, aztán lett belőle két hét, aztán három, végül hónapokig laktam a szemközti házban. Sokat megtudtam Beáról, az új szokásairól, a lányáról is megtudtam, amit egy két-háromévesről meg lehet tudni, Karlról is többet tudtam meg a szükségesnél, azt viszont sohasem sikerült kiderítenem, hogy a férje vagy az élettársa Beának. Kialakult a napi rutinom, kialakultak olyan szokásaim, melyek otthon soha nem jutottak eszembe, soha nem ettem például reggelire smoothie-t, rájöttem, hogy óriási dolog, de otthon soha nem volt időm elkészíteni, mielőtt elindultam. Felesleges dolognak tartottam, a modern világ egyik egészségmániás hóbortjának. Olyasminek, mint az Európában meghonosodott jogát, amely köszönőviszonyban sincs azzal a jógával, amit Tibetben gyakorolnak.

A legtöbbet mégis magamról tudtam meg. Meglepődötten tapasztaltam, hogy képes vagyok az otthoninál sokkal kényelmetlenebb ágyon aludni, hogy a laptopomat leszámítva (melyet jóformán csak meetingekre használtam és excel táblázatokat böngészttem rajta) képes vagyok mindenféle modern küttyű nélkül értelmes dolgokkal megtölteni a napjaimat. Egy másik meglepetés, hogy – bár nem annak szántam, nem annak indult, de – a vállalkozásom kiállt egy nagyon komoly próbát: ugyanolyan működőképes és jövedelmező maradt a jelenlétem nélkül hónapokon át, mintha végig jelen lettem volna. Több száz kilométeres távolságból, napi néhány óra ráfordítással is tökéletesen működött, és ettől boldog voltam. Tizenöt év alatt felépítettem egy vállalatot, amely most már önmagát hajtotta tovább, önmagától működött. Ez ugyanakkor elszomorított, mert azt jelezte számomra, hogy már a vállalatnak sincs rám szüksége, hogy ugyanúgy nincs rám szüksége, mint Beának nem volt, hogy ugyanúgy el fog magától dojni, ha nem vigyázok, s e gondolatok miatt megint előjöttek a Beával kapcsolatos negatív érzelmeim.

Fogalmam sem volt, hogy képes vagyok ennyi időn át egyedül ülni egy szobában, vagy az utcán bolyongani egy család után, és pusztán információkra és a saját (gyakran túlpontos, Auster nyomozóit megszegyenítő, akkor már-már zseniálisnak gondolt) következtetéseimre hagyatkozni, s egyáltalán nincs szükségem arra, hogy bárkivel is beszéljek. Időmet, életemet a körülöttem lévő világ megismerésével töltöttem – leszámítva azt a néhány délelőtti vagy késő esti órát, amikor meetingjeim voltak, amelyek azelőtt az egész napot kitöltötték és órákon át beszéltem rajtuk –, ősemberként, tárgyát elmélyülten kutató botanikusként gondoltam magamra, akinek nincs szüksége semmire a boldogsághoz, csak hogy tárgya minden percben rendelkezésre álljon a vizsgálatra, hogy élete végéig kutathassa. Kutatásom tárgya egyrészt önmagam gondolatai és érzelmei voltak, melyeken nehezen igazodtam el: csapongónak találtam magam, főleg a Beával kapcsolatos gondolataimat találtam csapongónak, hogy egyszer felfoghatatlanul erős szerelmet érzek iránta, talán erősebbet, mint mikor együtt voltunk, utána

meg gyűlölöm, olyannyira gyűlölöm, hogy talán még bántani is tudnám. Gondolataim olykor elsőprő meglepetést okoztak, a kék füzetbe írtam őket, később helytakarékoság miatt papírlapokra, melyek folyton elkavarodtak, s a gondolatok sokszor gyorsabban jöttek, mint ahogy írni tudtam, ezért a laptopon is rögzítettem néhány hangfelvételt, melyeknek nagy részét a napokban visszahallgattam. Néha szörnyű, háborgó és elégedetlen, néha érzelmileg túltelített és szentimentális felvételeket hallottam, de mindig elfogadással tekintettem rájuk, akár negatívak, akár pozitívak voltak magamra, Beára, Juliára vagy Karlra nézve. Múltként kezeltem őket, mert bármennyire is élőknek, jelen idejűnek hatottak, hangszínem mindig emlékeztetett, hogy amikor e mondatokat felvettem, még sokkal fiatalabb voltam, s már rég magam mögött hagytam e mondatok hiábavaló tapasztalatát. Volt, hogy épp szitkozódós kedvemben voltam, és üvöltve átkoztam az életet és Beát, s volt, hogy elszánt középkori trubadúrok is megirigyelték volna mondataimat, úgy vizionáltam rövidesen beteljesülő szerelmünket, de tudtam, hogy bármit is hallok, nem kell állást foglalnom a két oldal között (legalábbis még nem), mert mindkét oldalon olyan ember áll, aki már nem én vagyok.

Ma a vizsgálatom tárgya a történet, annak hatása a jelenemre, s a történetben önmagam, s vele együtt az a személy, akivé váltam, aki ma biztosan nem létezne, ha a döntéseim és a véletlenek nem olyan irányba terelnek, melyeken végül haladtam. Akkoriban a vizsgálat tárgya kizárólag Bea volt, és rajta keresztül a másik két személy, akivel együtt élt, így vak voltam önmagamra, ahogyan jó és rossz, racionális és irracionális megkülönböztetésére már évtizedek óta vak voltam, csak a boldogságra koncentráltam, hogy minél hamarabb az enyém lehessen, és ehhez mostanra már tényleg csak egyetlen dolgot kellett megvalósítani. Elérkeztem tehát a ponthoz, nem volt több kifogás, nem lehetett több megfigyelés, ilyen távolságból már nem tudhattam meg többet Beáról, közelebb kellett kerülnöm hozzá. Közelebről kellett vizsgálnom, akár a botanikus a növényt, melynek élőhelyét már felfedezte, de őt magát még nem ismeri.

*

A tavasz óraműpontossággal érkezett. Március 1-jén a nap reflektorként világította meg a szürke utcákat, sugarai izzó meleget hoztak, a járdáról félretolt hókupacok bokáig érő medencékké változtak, apró vízesésekként zúdultak a pöcegödrökbe. Az emberek láthatóan nem voltak felkészülve a hirtelen felmelegedésre: az enyhe szélben a kabátok kitarva lengtek gazdáik után vagy fáradtan lógtak karjukban bevásárlószatyrok és aktatászkák mellett, a járókelők gyorsléptű, teleaggatott ruhafogasként szerettek volna szárazak maradni az olvadó városban. Bea újra kinyitotta az ablakot, újra nézhettem, amint kikönyököl rajta minden reggel, amint az élet újraindul a nappaliban, amint Karllal néha szenvedélyesen csókolóznak a folyosón, amint megint sétálni mennek a parkba. A vegyesbolt falán a térfelügyelőnek álcázott kamera újra működésbe lépett: némán figyelhette Beáék reggeli mozdulatait, rögzíthette a nappali történéseit, ahogy azelőtt minden nap. Elégedetten sétáltam át a boltba, megvettem a kávémat, és a számla mellé csaptam a szokásos 250 eurót. A boltos rezzenéstelen arccal vette el a pénzt, ahogyan mindig, mintha valóban csak a kávéért fizetnék.

Számtalanszor leírtam már, hogy Beához közelebb kerülni egyáltalán nem volt olyan egyszerű, mint ahogy képzeltem, s ez továbbra is így maradt. Amint a szokott távolságnál közelebb léptem hozzá, összeszorult a gyomrom, lábam bizseregni kezdett, mint gyerekkoromban, amikor feleléshez hívott a tanár. Kényelmesebb volt messziről nézni őket, távolról gyönyörködni bennük. A kék füzetbe ez idő tájt alig írtam valamit, s amit írtam, az is csak ismétlés volt, hiszen valóban csak azt ismételtam, amit az ősszel csináltam. Azon töprengtem, hogy át kell vennem Karl szerepét, de fogalmam sem volt, hogyan juthatnék el odáig, mint ő. Tudtam, hogy lehetséges, tudtam, hogy meg fog valósulni, de nem tudtam, hogyan, és ez egyre jobban zavart. Két, egymásnak ellentmondó, mégis ugyanabba az irányba mutató gondolat járt a fejemben ennek kapcsán. Az egyik az a Martin Luther King-idézet volt, amit még nagyon régen hallottam egy továbbképzésen, amit a saját alkalmazottaimnak fizettem ki egy csapatépítő tréningen: „Hittel tedd meg az első lépést. Nem kell hozzá látnod az egész lépcsőt, csak az első lépcsőfokot”. A másik egy régi magyar rajzfilmből, a *Kérem a következőt!*-ből való, amely erdei állatokról szól, akik az emberekéhez hasonló közösségben élnek, főszereplője, Dr. Bubó pedig egy bagoly, a közösség orvosa. Az egyik epizódban a bagoly azt mondja, hogy „aki csak nyavalyog, de nem változtat, annak még nem fáj eléggé”. Talán nem fáj még eléggé Bea hiánya, vagy már nem fáj annyira, hogy közelebb kerüljek hozzá, s ha e két lehetőség közül a „már” az érvényesebb, akkor talán nem is érdemes közelebb mennem. Az utóbbihoz hasonló, folytonosan felbukkanó, s tervemet újra és újra elbizonytalanító gondolatokat igyekeztem kizárni. Tudtam, hogy így vagy úgy, ott fogok majd állni előtte, és biztos voltam benne, hogy abban a pillanatban nem leszek sem nyugodt, sem magabiztos. Ettől az érzéstől féltem, és nem Beától, a nyugodtság és magabiztosság hiányától, mert már olyan régen együtt éltem velük, hogy nehéz volt nélkülük elképzelni akár egyetlen percet is.

Jól tudtam, hogy ennek a projektnek nem lehet úgy vége, hogy semmit sem cselekszem, hogy nem próbálom meg visszaszerezni valahogy Beát, hogy nem mondom neki semmit, hogy nem csinállok semmit, hogy valamilyen formában nem lépek vele kontaktusba. Valamit tennem kell, különben örökké a szobában kell ülnöm, örökké őt kell figyelmem, és minden egyes nap meg kell nézmem a kamera által rögzített felvételek közül a kedvenceimet, amelyekből minden nap elteltével csak több lesz, és akkor úgy járok majd, mint Auster szereplői, és ezt a legkevésbé sem akartam. El kell érnem, hogy Bea észrevegyen, láthatóvá kell válnom. Ez kellene legyen az első lépés: megjelenni az emlékeiben, felvillanni számára csak egy pillanatra, káprázatként, árnyként, afféle félvalóságként, mint amilyen ő volt számomra az elmúlt hónapokban.

A legkézenfekvőbb megoldásnak az tűnt, amit Blue csinált a *Kísértetekben*, hogy megkönyékezze Blacket. Hosszú percekig, talán még egy órát is töprengtem az ötleten, végül elvettem. Akkor úgy éreztem, jó döntést hoztam. Az ember ebben sosem lehet biztos, de még ma is szeretném azt hinni, hogy így van. Az élet már csak ilyen: nem változtathatunk a döntéseinken. Van három egymást követő mondat a *Kísértetekben*, ami beleégett az emlékezetembe. Auster azt írja egy helyen: „Sötéten, titokzatosan érik a múltban a jelen, jelenben a jövő. Ilyen a világ: vakon tapogatózunk, lépésben, szavanként botorkálunk előre. Késerves a tudás, s gyakorta bizony nagy árat kell fizetnünk érte”. Ha tehetném,

ezen az egy ponton beleírnék a regénybe, kiegészíteném azzal, hogy a tudás akkor a legkeservesebb, ha senkivel sem oszthatjuk meg.

A cselekmény szerint Blue már több mint egy éve nyomozott Black után. Korábban nem is gyanította, hogy ilyen sokáig fog húzódni az ügy. Ült a szobában, figyelte, követte őt, de addig sohasem lépett kapcsolatba vele. Nem akartam úgy járni, mint ő... de nem, ez így nem őszinte. Félttem. Félttem, hogy úgy járok, mint ő, hogy több mint egy évig leszek bezárva egy lakásba, mielőtt a tettek mezejére lépek, mielőtt kitalálom, egyáltalán mit akarok.

Blue végül öreg koldusnak öltözött, foszlott, cafatokban lógó szövetruhát és nyútt cipőt vett magára, ütött-kopott utazótáskát keresett magának, hosszú, ősz parókát tett a fejére és lengő, hófehér szakállat ragasztott az arcára. A történet elbeszélője úgy meséli, hogy e két utóbbi részlet egy ótestamentumi próféta kinézetével ruházta fel. Black házának kapujától nem messze leült az utcán, egy többnapos újság olvasásába mélyedt, melyet egy közeli kukából kotort ki. Amikor Black órákkal később megjelent, és szó nélkül elment volna mellette, megszólította, volna-e némi aprója. Black készségesen húzott elő a zsebéből egy pénzdarabot, mire Blue azt mondta, áldja meg az Isten. Ez volt a kulcsmondat: Black meghatódott, és egy félmosoly kíséretében megköszönte, mire Blue megerősítette mondandóját, nincs miért félni, Isten mindenkit egyaránt megáld. Azzal elbúcsúztak, de a kulcsmondat miatt Black másnap is megállt Blue mellett, amikor meglátta az utcán, újabb pénzdarabot adott neki, de akkor úgy érezte, neki kell megszólítania, s megkérdezte tőle, mondták-e már, milyen megdöbbentően hasonlít Walt Whitmanre, aki hajdanán történetesen éppen abban az utcában lakott. Így történt, hogy hosszú idő után Black és Blue a ház kapuja előtti lépcsőn ülve beszélgetni kezdett Walt Whitmanról.

Akkoriban azt gondoltam, micsoda szerencsés véletlen. Mert amikor egy pillanatra eszembe jutott, hogy nekem is álruhát kéne öltenem, nem tartottam életszerűnek, és nem hittem abban, hogy egy jómódú, tiszta környezetben élő középosztálybeli nő vagy férfi leáll beszélgetni egy hajléktalannal, azt pedig, ami a regényben történik, hogy Walt Whitmanról kezdenek el hűsbavágóan mély beszélgetést folytatni, egyszerűen képtelenségnek tartottam. De hisz az élet maga a képtelenség. Képtelenségek pedig csak akkor történnek, ha hiszünk a véletlenekben, a csodákban, és ezeken keresztül – akár közvetett formában, anélkül, hogy tudnánk róla – Istenben. Ma már úgy gondolom, Black és Blue történetének létezik egy lehetséges értelmezése, miszerint kettejük kapcsolatát Isten segítette. Blue azt kérte, áldja meg Blacket az Isten, ő pedig megtette, másnap ismét arra vitte, és beszélgethettek, ez pedig elengedhetetlenül fontos kettejük történetében. Blue számtalan álruha közül, hosszas válogatás után épp ezt választotta. De ez nem egy koldus arca, ahogy az elbeszélő állítja, nem is Walt Whitmané, hanem Istené, aki saját ábrázatát kölcsönözte Blue-nak, hogy Blacket maga mellé csábíthassa. De ha nem így van, miért írja a regény nagybetűvel az Öregembert, s miért mondja az elbeszélő, hogy Blue úgy nézett ki jelmezében, mint „egy bölcs bolond, egy nincstelen szent, egy ártalmatlan őrült a társadalom peremvidékéről, akiből csak úgy árad a világ dolgai iránti zavartalan, üde közöny; aki túl van már mindenben, s végképp elmerült önnön lelke háborítatlan csendjében”?

Blue-nak igaza van: Isten mindenkit megáld. Velem is ezt tette, többféleképpen is. Mégsem hagy nyugodni a kérdés, milyen módon áldott volna meg, ha végül úgy döntök, csavargónak, Öregembernek öltözök, és így próbálok szóba elegyedni Beával.

Miután elvettem, hogy utánozzam Blue-t, egy teljes napon át nem foglalkoztam Beáékkal, és akkor támadt egy jó ötletem. Általában így van ez: amikor dolgozunk, nincsenek jó ötleteink, mert azon jár az eszünk, mit csinálnánk a szabadidőnkben, amikor pedig eljön az idő és végre szabadok lehetnénk, akkor az agy automatikusan visszakapcsol a munkára, és egy perc alatt megoldjuk, amin korábban heteket gondolkodtunk.

Ezen a napon fordult meg bennem, hogy talán nem direktben kellene megszólítanom, nem az eredetileg elképzelt módon, előtte állva, szemtől szembe, már-már meglepetésszerűen kellene ezt tennem. Ebben a megközelítésben az volt a hiba, hogy régi ismerősként kezeltem Beát, akit csak úgy elhívhatok egy kávéra, mert épp a városban járok. De nem erről volt szó. Nem tehettem így, mert a céloim egészen más jellegű volt. Vissza akartam szerezni, és ha elhívtam volna egy találkozóra, nagy valószínűséggel semmit sem értem volna el. Nem artikulálódott volna az akaratom, a találkozó kimerült volna abban, hogy az elmúlt tizenöt év történéseiről beszélgetünk, nem pedig magunkról és a kettőnk kapcsolatáról. Úgy kellett tehát viszonyulnom Beához, mintha most ismernék meg egymást, mintha véletlenül, de azért találkoztunk volna, mert eszembe jutott, mégis úgy kezdenék ismerkedni, mint két idegen, akik körbe akarják tapogatni egymás identitását.

Az első gondolatom az volt, hogy egy társskereső oldalon keresztül kellene újra megismerkednünk. Álprofil mögé bújnék, álnevet használnék, amíg rá nem vezetem, hogy én vagyok én. Ilyenekből már a 2010-es évek elején több tucatnyi volt, Bea valószínűleg egyikén sincs regisztrálva, gondoltam, már amennyiben naivan azt hiszi, hogy boldog párkapcsolatban él, de ha mégis, hogyan deríthetném ki, hogy melyikén van regisztrálva. Biztos, hogy egyetlen ilyen oldalon sem találom meg. Még facebookja sincs.

Másodsorra egyszerűbb megoldást találtam. A ház környékén, napi útvonalán, napi rutinját mintegy megszakítva vagy abba beékelve hagyhatnék neki üzeneteket. Régimódi, romantikus módon, titkos üzenetet hagyhatnék a kocsija szélvédőjén, a bejárati ajtón, levelet írhatnék neki, amit bedobok a postaládába, kedvenc boltjában kedvenc tusfürdőjének flakonjára írhatnék valami kedveset, hogy amikor leemeli a polcról, észrevegye, és keresse a feladót. Iskolai irodájában hagyhatnék kedves mondatokat kis sárga cetlikben.

Mielőtt belelendültem volna a képzelgésbe, az jutott eszembe, hogy nagy valószínűséggel túlzásba esnék az üzenetekkel, és megijeszteném, egy idő után a rejtett dolgok egyre nyilvánvalóbbá válnának, zaklatásnak hatnának, s ha Bea nem esik pánikba és nem jelent fel, akár az is megtörténhet, hogy nyomozni kezd utánam. Újraolvasva e mondatokat emlékszem, hátradőltem a székemben és elmosolyodtam: Bea, ugyan már, hát persze, hogy pánikba esne, egykor már attól is pánikba esett, hogy anyagi problémáink ellenére a kelleszénél drágábban vásároltam meg néhány töltőtollat. Sejtelve sem volt róla, hogyan működik az üzlet. Én pedig... nos én pedig mást se csináltam addig az életemben, mint zak-

lattam, hogy tudtam volna hát kitalálni bármi újat? Eleinte a beosztottjaimat zaklattam a cég fejlődése érdekében, később rávettem őket, hogy saját magukat zaklassák ugyanezért, beszerzőket, viszonteladókat, partnereket és PR-igazgatókat a határidők, beszámolók meg a nemzetközi kommunikáció miatt, reklámokkal zaklattam az embereket, hogy felkorbácsolják magukban a vágyat valami olyasmira, amire sohasem volt szükségük. Hogy tudtam volna nem túlzásba esni, ha minden, ami körülött, a túlzásra épített? Ha jobban belegondolok – ha nem is olyan látványos formában, mint egykor –, még ma is arra épül az életem, amit akkor értem el. Egy pillanatra sem gondolkodtam el annak gondolatnak az önkényességén, hogy ha az irodájába be tudnék hatolni, akkor akár a házába is. Jól tudom, mikor nincsenek otthon, az üzeneteket a szobákban is elrejtethetném, s akkor jutott eszembe a zseniális ötlet, hogy cetlikre írt üzenetek helyett jeleket hagyhatnék magam után, melyek többet mondanak a szavaknál.

Olyan régi szokásokat, rutinokat eleveníthetnék fel, melyekről csak én és Bea tudtunk, tárgyakkal üzenhetnék neki, melyekről eszébe jutnak a régi idők. Ha ezenfelül mégis hagynék szöveges üzeneteket, azokat mindenképpen nyomtatott formában kell otthagynom a lakásban – a kézírásom miatt –, s ehhez kell szereznem egy hordozható feliratozó és címkenyomtató gépet, az üzeneteknek pedig semmi esetre sem szabad magamra vagy Beára vonatkozniuk, hogy ezzel rám irányuljon a figyelem, zaklatásnak vegye őket, és Karlhoz fusson segítségért. Karlra kell irányítaniuk a figyelmet, és arra, hogy megcsalja Beát.

Néhány kevésbé nyilvánvaló képet elrejtethetnék a lakásban. Olyanokat, ahol Karl nem csókolja szenvedélyesen a szeretőjét, nem gátlástalanul egymásnak esve szerepelnek a képeken, csak mindketten rajta vannak, jelenlétük mégis elárul róluk valami bensőségeset, valamit, ami túlmutat a hétköznapi találkozáson. Az elrejtett képek egy részét Bea találná meg, s nemkívánatos zaklatás helyett az üzenetek kíváncsiságot ébresztenének benne, rejtélyeket fednének fel, melyekkel közelebb kerülhet Karl titkos életéhez. Ha információt nyújtanak számára, nem fogja őket ignorálni, s nyilvánvalóan nem fog a férjéhez futni velük, hogy „nézd, drágám, valaki zaklat ezekkel a képekkel és üzenetekkel”, viszont az üzenetek nyilvánvalóan megrontják a kapcsolatukat, vagy legalábbis mély gyanút ébresztenek Beában, ami minden szempontból kedvező helyzetet teremt számomra. Ha Karl is megtalál néhány képet, az annál jobb. Rájön, hogy valaki figyel, valaki tud róla, mit csinál, kénytelen lesz kevesebbet és sokkal óvatosabban találkozni Marlenével, meglehet, talán szakít is vele, ami őt és a lányt is az örületbe kergeti. A képek félelmet keltenek benne, elveszti önbizalmát, ami kihát munkahelyi teljesítményére, erősödő paranoia, üldözési mánia lesz úrrá rajta, ami furcsává teszi viselkedését és erősíti Bea sejtését arról, hogy Karl megcsalja.

Zseniális tervnek ígérkezett.

Már csak azt kellett kitalálnom, hogyan jutok be a házba.